ဝန်လင်း

ကိ့ဘုရားကို ကိ့ဖူးပြီ

မောင်ကိုကို

(သာမရူပ)

ခင်မောင်ရင်

မောင်ကိုကို(အမရပူရ)

မြောက်ဥက္ကလာပ၊ သန္တာလမ်းက ပန်းချီလမ်းက ပန်းချီ`ခင်မောင်ရင်´ထံ ကျွန်တော် မကြာ မကြာ ရောက်တတ်သည်။ မန္တလေးက မိတ်ဆွေက `ခင်မောင်ရင်´ရဲ့ သုံးကား ဝယ်လာပေးပါဟု ပိုက်ဆံပေးမှာ၍ စတင်ရောက်ဖူးသည်။ နောင်လည်း ထိုမိတ်ဆွေက `ခင်မောင်ရင်´ ပန်းချီကား တွေ ထပ်ထပ်မှာ သည်။ ကျွန်တော် လည်း `ခင်မောင်ရင်´ထံသို့ ထပ်ထပ်ရောက်သည်။

ကျွန်တော် က ခင်မောင်ရင်၏ ပန်းချီကားများ အပြင် ခင်မောင်ရင်၏ Artist's Life ကိုပါ စိတ် ဝင်စားသူ ဖြစ်ရာ ခင်မောင်ရင်ထံရောက်တိုင်း သူ့ပန်းချီကားများ ကိုကြည့်ရင်း သူ့ကို စကားပြော ရင်း ကျွန်တော် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မိ၏ ။ ကျွန်တော် က ငှက်ပျောသီး၊ ပန်းသီးတွေ ဝယ်သွားတက်၏ ။ ဆရာက ကော်ဖီတိုက်တက်၏ ။

တစ်လော ကတော့ လောကနယ်ဂယ်လာရီပေါ်မှာ သူနှင့် ကျွန်တော် နေ့တစ်ဝက်ကြာ အောင် အတူရှိခဲ့သည်။ ကိုနေမျိုး ဆေးက သူ့ကိုခေါ်လာပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဟို တစ်စ ဒီတစ်စ မေးတက်သည်။ သူကလည်း ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ပြောတက်သည်။ သူ စိတ်လိုလက် ရ စကားပြန်ပြောအောင်လည်း ကျွန်တော် က စောင့်ဆိုင်း အချိန်ယူရတက်သည်။ သုံးနှစ် အတွင် း မှာ ခင်မောင်ရင်၏ စကားအနည်းငယ်ကိုသာ ကျွန်တော် စုစည်းမိပါသည်။ ကျွန်တော် သူ့ထံမှ ဝယ် လေ့ရှိသော ပန်းချီကားများ မှာ ` ထိုင်နေသော ကချေသည်´ ပန်ချီကားများ ဖြစ်သည်။ မကြာမီက တော့ သူ၏ အစိမ်းရောင် Abstract ပန်းချီကားများ ဝယ်ခဲ့သည်။ သူအခုနောက်ပိုင်း ထူးအိမ်သင် Portrait ပန်းချီကားများ ရေး ဆွဲထားတာ ကျွန်တော် တွေ့ရ၏ ။ ခင်မောင်ရင်၏ ဓါတ်ပုံကို ချန်ပီယံ ပေါ်ဆန်းမွှေး ကိုမြင့်သိန်း (Queen) က ရိုက်ပေးပါသည်။

`` ကျွန်တော့် ကို ၁၉၃၈ နိုဝင်ဘာ ၈ မှာ မွေးတာ။ ပန်းချီရေး တာ ကတော့ ငယ်ငယ်က တည်းက ဝါသနာပါတာ။ ကျွန်တော် က ပန်းချီမရေး ဆွဲတတ်ပါဘူး။

ဆေးခြယ်တာ ... ဆေးခြယ် တာ၊ ဟိုလေ ဆေးပဲခြယ်တက်တာ။Color ကို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ အနုပညာကို စကားလုံးတွေ နဲ့ ပုံမဖော်ချင်ဘူး။ စာတော့ရေး ဖူးပါတယ်။ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းပေါ့။ ဘာတွေ ရေး ခဲ့မှန်း အခု မသိတော့ဘူး။ စာအုပ်ထုပ်ဝေသူကတော့ ကျွန်တော် ရေး ခဲ့တာတွေ စု ထုတ်ထားတယ်။ စာအုပ်ကို ငါးထောင်ရောင် းတယ်။ ကျွန်တော့် စာအုပ်ကို ငါးထောင်ပေးပြီးဝယ်ကြတော့ ကျွန်တော် က အံ့သြရ တယ်။ ငါ တယ်ဟုတ်ပါလားပေါ့။

ကျွန်တော် ကလည်း စာမူခတွေ ရတယ်။ ပိုက်ဆံတွေ ရတော့ ပျော်တာပေါ့။ ကျွန်တော် နာမည် မကြီးပါဘူး။ `ခင်မောင်ရင်´ဆိုတာ နာမည် ကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းချီကားရေး ရင်လည်း ပိုက်ဆံတွေ အများ ကြီးမရပါဘူး။ အဲ့ဒီ မုန့်ပုံးထဲ ပိုက်ဆံထည့်သွားကြတာပဲ။ ပိုက်ဆံရတော့ပျော်ပါ တယ်။ ပိုက်ဆံမရှိရင် သရဲမပုံတွေ ရေးတယ်။ ဝယ်သွားကြတော့ ပိုက်ဆံရတယ်။ ပိုက်ဆံရမှ ထမင်းစားလို့ရတယ်။ ကျွန်တော် က နာမည် ကြီးမဟုတ်တော့ ပိုက်ဆံအများ ကြီးမရဘူး။ ဦးလွန်းကြွယ် နာမည် ကြီးတယ်။ မင်းဝေအောင် နာမည် ကြီးတယ်။ ပိုက်ဆံများများ ရတယ်။ ကျွန်တော် လည်း သူများ ပြောတာကြားတာပဲ။ကျွန်တော် က ဒီကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဖင်တရွတ်ဆွဲပြီး သွားနေရတာ ပဲ။ သောက် သောက် ... ကော်ဖီ သောက်။ ခေါက်ဆွဲကြော် စားချင်ရင် ဟိုဘက်အိမ် က ကျွန်တော် တို့တွေ ခေါ်ပြီး ဝယ်ခိုင်းလို့ရတယ် ... စားမလား။ မန္တလေးက ဒေါက်တာကိုကိုကြီး ကို ကျွန်တော် သတိရနေတာ။ ကိုအေးမြင့်ကို ကျွန်တော် သတိရတယ်။ ပေါ်ဦးသက် ကတော့ သေပြီ။

ကျွန်တော် က သီချင်းဖွင့်ထားရင်း၊ သီချင်းနားထောင်ရင်း ပန်းချီရေး တာ အကျင့် ဖြစ်နေတာ ပါ။ သီချင်း နားထောင်ရင်းရေး လို့ ပန်းချီကားက ပိုကောင်းလာသလားဆိုတော့ ... ဘာမှ ပိုမ ကောင်းပါဘူး။ သီချင်းကလည်း ကြိုက်လို့နားထောင်တာ။ ပန်းချီကလည်း ရေး ချင်လို့ရေး တာ။ အခု တော့ ပိုက်ဆံမရှိရင် ပန်းချီရေး တာပဲ။အဲ ... ဆေးခြယ်တာ၊ ဆေးခြယ်တာ။ဗိသုကာပညာနဲ့ အလုပ် အကြာကြီး မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ပန်းချီ ကတော့ အကြာကြီးရေး ခဲ့တာ။ သေအထိ ရေး သွားမှာ ။ တစ်နေ့ တစ်ကား ရေး တယ်။ အခရိုင်းလစ်

အကြိုက်ဘူး။ ဆီဆေးနဲ့ ရေး ခဲ့တာ။

၁၉၆၀ ကနေ ၁၉၇၀ လောက်အထိ ပန်းချီကားရေး တာ တစ်ကား ၂၀၀ လား၊ ၂၅၀ လား ရတယ်။ တစ်ကားကို ၁၅၀ ကျပ်ရလည်း ရောင် းတာပဲ။ ဟားဟား ... မြန်မာငွေပေါ့ဟ။ ရယ်စရာ ဖြစ်နေလား။ အဲ့ဒါလည်း ထမင်း ကောင်ကောင်းစားလို့ရတယ်။ ထမင်းစားတာက တစ်ခါစားမှ တစ် ကျပ်ပဲ ပေးရတာ ပဲ။ နှစ် ခါစာတော့ နှစ် ကျပ်ပေါ့။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှ ဘာမှ မပေးရဘူး။အဲ့ဒီ တုန်းကလည်း ထမင်းစာစရာ ပိုက်ဆံမရှိရင် ပန်းချီဆွဲတာပဲ။ လူတွေ က ဝယ်သွားကြတာပဲ။

ဟုတ်တယ်လေ ... ၂၄ လမ်းနဲ့ ကမ်းနားလမ်းထောင့်မှ အကြာကြီး နေခဲ့တာပေါ့။ ဟုတ်တယ်၊`အေအိုင်´ ရုံးခန်းလို့ ခေါ်တယ်။ ဗိသုကာတွေ ပေါ့။ ဘိုကြီး၊ တင်ထွန်း၊ အောင်ကြီးမြင့် ပေါ့။ စုပြီးနေကြတာပေါ့။ နောက်တော့ အဲဒီ ကို ပန်းချီဆရာတွေ လာတယ်။ ဗဂျီအောင်စိုး လာတယ်။ ဦးခင်မောင်(ဘဏ်)လာတယ်။ မန္တလေးက ပေါ်ဦးသက်လာရင် ဒီမှာပဲ လာတည်းတာပေါ့။ ပန်းချီဂေဟာပေါ့။ ပန်းချီဆရာတွေ လာတော့ ပန်းချီဂေဟာပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ ဟားဟား။

`နမ လက်လျှော့နေလေတော့´ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖူးတယ်။ ကိုယ် ဒါရိုက်တာ လုပ်တာ။ ဟိုကောင် ... ဘယ်သူ ... အဲ .... ဂျာနယ်ကျော် မမလေးရဲ့ သားမောင်သိန်းတန် ... သူ့ကို မင်းသား တင်ရိုက်တာ ကြည့်မယ့်သူ မရှိဘူး။ တွံတေးသိန်းတန် အဟုတ်ဘူးလေ။ မောင်သိန်းတန် ... ဂျာနယ်ကျော် မမလေးရဲ့ သား။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားနာမည် က ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရရဲ့ ကဗျာထဲက ကျွန်တော် က ကြိုက်လို့ယူလိုက်တာ။ကျွန်တော် က ဘီသိုဗင်၊ ချက်ကော့စတီးတို့ရဲ့ ဂီတတွေ ကိုကြိုက်တယ်။ ပေါ်ဦးသက်က မြို့ မငြိမ်းရဲ့ သီးချင်းတွေ ကိုကြိုက်တယ်။ ဟာသကြိုက်မှာ ပေါ့ ... မြို့ မငြိမ်းက ပေါ်ဦးသက်ရဲ့ ယောက္ခမလေ။ မတင်ကြည်ရဲ့ အဖေလေ။ အဲလိုကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် လည်း မြို့ မငြိမ်းသီချင်းတွေ ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားဂီတတွေ ဖွင့်နားထောင် တာများ တယ်။

ဆရာဝန် တင်မောင်ကြည်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ပါတဲ့စာအုပ် ကျွန်တော် သိမ်းထားတယ်။ ထူးအိမ်သင်ရဲ့ ဓာတ်ပုံလည်းနံရံမှာ ကပ်ထားတယ်။ ပန်းချီရေး ဖို့ပေါ့။

တူအောင် ကြည့်ရေး တာ တော့မဟုတ်ဘူး။ ကြည့်ထားတာ။ မှတ်မိနေတာ။ ကျွန်တော် က အလွတ်ရေး တာ။ ရုပ်တူအောင် ထက် စိတ်ကိုတူအောင် ရေး တာ။ မျက်နှာကိုရေး ရင် အရွှတ္တုပေါ်အောင်ရေး တာ။

ပန်းချီဆရာတွေ လား... ကြိုက်တာလား၊ ကြိုက်တာပေ့ါ။ ဗင်းဆင့်ဗင်ဂိုး (Vincent Van Gogh) ကြိုက်တယ်။ ၁၈၈၂ လားပဲ။ ဗင်ဂိုးက ၃၄ နှစ် ပေ့ါ။ ပါရီ မှာ ဗင်ဂိုးနဲ့ ဂေါ်ဂင် စ ဆုံကြတာ။ နောက်တော့ ဗင်ဂိုးက သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်နဲ့ ပစ်တာ ... သေသွာရော။

ပေါလ်ဂေါ်ဂင် (Paul Gaugation) လည်း ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ တဟီဟီကျွန်းက ဖြူစင် ရိုးသားတယ်။

မိုဒီဂလီယာနီ (Modigliani) လည်းကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော် က သူ့ကိုကြိုက်လို့ ကျွန်တော့် ပန်းချီကားတွေ မှာ ... ရှေးခေတ်မင်းသမီးတွေ ၊ ကချေသည်တွေ မှာ လည်ပင်းတွေ က ရှည်နေတာ ... မိုဒီကို ကျွန်တော် ကြိုက်ခဲ့လို့ မိုဒီက `တိုတောင်းပြီး ပြင်းထန်တဲ့ဘဝ` ကို လိုချင်ခဲ့ တာ။

မွန်ဒရေဟန် (Mondrian) လည်းကြိုက်တယ်။ ဂျက်ဆင်ပိုးလော့ (Jackson Pollock) ရဲ့ Abstract တွေ ကြိုက်တယ်။ ဒီကူနင်း (Dekooning) လည်း့ ကျွန်တော် ကြိုက်တာပဲ။ ပါဘလိုပီ ကာဆို (Pablo Picasso) ကပန်းချီနဲ့ပဲ ချမ်းချမ်းသာသာ နေသွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာပြီး ဆင်းရဲသားလို နေချင်ခဲ့တဲ့ ပီကာဆိုပါ။ ကျွန်တော် က အချမ်းသာဘူး။ ထူးအိမ်သင်ပုံ ရေး ရဦး မယ်´´

ချစ်ခြင်းအားဖြင့်

မောင်ကိုကို (အမရပူရ)

(၁)

ထူးအိမ်သင်သီဆိုသော နှုတ်ဆက်တေးကို နားထောင်မိရာက ထူးအိမ်သင်ကွယ်လွန်သည့် ရက်စွဲမှာ ၂၀၀၄ ခုနှစ် ဩဂုတ် ၁၄ ဟု သိရ၏ ။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် ဩဂုတ် ၁၄ ဆိုလျှင် သူ ကွယ်လွန်တာ ခြောက်နှစ် ပြည့်ပြီ။ နှုတ်ဆက်တေးကို သူ့ သူ့ငယ်ချင်း မြင့်မိုးအောင် ရေး ဖွဲ့ထား သည်။

နှုတ်ဆက်တေးသည် တေးရေး ၏ ဘဝပေလား၊ တေးဆိုသူ၏ ဘဝပေလော၊ အနုပညာ သည် တစ်ဦး၏ ဘဝပေလော။ ထိုသီချင်းကို ဗီစီဒီအ ဖြစ် လွင်မိုးက ရိုက်သည်။

ဆံပင်ကောက်ကွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေးငုတ်စိ၊ နှုတ်ခမ်းပြုံပြုံ၊ ပါဝါမျက်မှန်ထူထူ၊ ခေါင်းမာတက်ဟန်တူတူ၊ အင်္ကျီအကွက်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာ ဝတ်ဆင်ထားသူ မွန်မြန်မာ လူငယ် လေး ဂစ်တာ တီးနေသည်။ သီချင်းဆိုနေသည်။

ပြီးတော့ အလင်းရောင် အခန်းလေးကို ထားခဲ့သည်။ လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွား၏ ။ အမှော င်ဆီသို့ သူ တိုးဝင်သွားပြီ။ ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာသည် အမှော င်ထဲမှာ မှော င်သွားသည်။ ပုသိမ်ကောလိပ်ဂီတည့ဆီသို့ သွားမှာ လား။

"နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် xxx အချစ်ဖွဲ့သီချင်းလေးရယ် xxx ငါ နောက်ထပ် ဆိုညည်းစရာ မလိုအပ်တော့ပါ"

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို တမ်းတတက်လေသူက အချစ်ဖွဲ့ သီချင်းလေးကို ပြတ်ပြတ်သားသား နှုတ်ဆက်သွားပြီ "ငါ ပြန်မလာတော့ဘူး အခန်းလေးရယ်" ဟု သူသည် သီချင်းနှင့် နှုတ်ဆက်သွား၏ ။

" နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ကောင်းမြတ်ခြင်းတရားရယ် xxx

ငါမင်းရဲ့ အလိုအတိုင်းသာ စွန့်စားခဲ့တယ် xxx ငါ့အိပ်မက်တွေ ဟာ
ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး xxx အမှောင်မှာ ကျင်လည်ဖို့ ထွက်သွားပြီဟေ့ xxx xxx"

ထူးအိမ်သင် ကွယ်လွန်ချိန်မှာ သူ၏ ဇနီး သွယ်သွယ်ထွေးနှင့် သမီး မိကွန်ထော သည် သူ့သီ ချင်းတွေ စိမ့်ဝင်နေသော သူ့ဂစ်တာလေးနှင့် အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏ ။ ဩစတေးလျပလွေလေးမှာ မှု တ်သူ ကင်းမဲ့ချေပြီ။

" ကျွန်တော် စိတ်အဝင်စားဆုံးက နှစ် ခုပဲရှိတော့တယ်။
အနုပညာရယ်... သေခြင်းတရားရယ်ဗျ။
သေတော့လည်း ပျောက်သွားတာပဲဗျ၊ ကျွန်တော် တို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေ
ကောင်းမြတ်တဲ့ စိတ်ထားတွေ ၊ရိုးသားမှု တွေ ဘယ်လိုလဲမသိဘူး"

ထူးအိမ်သင်က သူနှင့် တွဲ ဖော်တွဲ ဖက် စာရေး ဆရာနီကိုရဲကို ပြောခဲ့သည်။ တေးရေး ၊ တေးဆို ထူးအိမ်သင်သည် သူ့မိတ်ဆွေ နီကိုရဲ၏ မွေးနေ့ ပစ္စတာဂစ်တာမှာ ကျင်းပစဉ် မွေးနေ့ရှင် က သီချင်းဆိုပေးဖို့ တောင်းဆိုသော်လည်း မပြုံး လေးတစ်ပွင့်သာ ပွင့်ပြခဲ့၏ ။ သီချင်းမဆိုပေးပါ။

သူ့ကို လုပ်ချင်တာကို လုပ်ရဲသော သတ္တိထက် မလုပ်ချင်တာမလုပ်ဘဲနေရဲသော သတ္တိကို ပိုသဘောကျမိသည်ဟု ဝတ္ထုရေး ဆရာက မှတ်ချက်ချသည်။ အပိုဆာဒါးတွေ မလုပ်ခဲ့သူဟု ကျွန်တော် ထပ်ဖြည့်ချင်၏ ။

နှုတ်ဆက်တေးကို နားထောင်အပြီးမှာ အလင်းဆိုင်လေးရဲ့ သီချင်း၊ ကြယ်တွေ စုံတဲ့ည သီချင်း နှစ် ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ဆက်နားထောင်မိသည်။ အယ်ဖြူရေး သည်။ ၂၀၁၀ မှာ ကျွန်တော် သည် ထူးအိမ်သင်ရဲ့ ပရိသတ်အစစ် ဖြစ်သွားပြီ။

သူ့ မျက်နှာပေါ်မှ ဟန်မလုပ်သော ရိုးသားမှု ကို ကျွန်တော် ကြိုက်သည်။ သူသည် ပေါ်လွင် ချင်လွန်းသော လူမျိုး စားမဟုတ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဝါဝါထိန်ထိန်အရောင် များ ကို အတွေ့ ့ရပါ။ ငြိမ်းချမ်းသော အပြာရောင် ၊ ရိုးသားသော အဖြူရောင်ကိုသာ တွေ့ ့ရသည်။

"ကျွန်တော် ဒီလောကကြီးမှာ နေမှု ၊ ထိုင်မှု ၊ ရှင်သန်မှု တွေ ပေါ့၊ အဲ့ဒါနဲ့ ပက်သက်ပြီး
ကျွန်တော် မတရားသဖြင့် အသက်ရှင်နေတာမျိုး မ ဖြစ်အောင်လို့
ကိုယ့်ဘာသာကို ကြိုး စားပြီးတော့ နေထိုင်ပါတယ်"

ဟု မဂ္ဂဇင်း အင်တာဗျူး တစ်ခုမှာ သူပြောခဲ့ဖူး၏ ။

သူ လူ့ဘဝမှာ အရှိတော့ သူ့အနုပညာ၊ သူ့ ရိုးသားမှု ၊ သူ့ကောင်းမြတ်ခြင်းတရားတို့က ပျောက်ကွယ်မ သွားပါ။ ကျွန်တော် တို့ ခံစားနေရသည်။

အိမ်မက်သည် သူ၊ သူသည် အိပ်မက်။ အိပ်မက်သည် အသက် ဖြစ်စေ။
အချစ်ကြွင်းစေ၊ မြတ်နိုးမှု ကြွင်းစေ၊ မေတ္တာကြွင်းစေ။
လင်းလက်တောက်ပဆဲမှာ ကွဲကြေသွားသော ညနေကြယ်

ဟု သူ့ သူငယ်ချင်းများ က သူ့ကို တင်စားကြ၏ ။

(၂)

" ရက်စက်မှု တွေ နဲ့ကမ္ဘာကြီးက xxx ခဏကြည့်တာနဲ့ ရင်ထဲတုန်လှုပ်သွား
ဘဝမှာ ဆိုးရွားလွန်းတဲ့ အဓမ္မကို နိုင်ဦးမလား
ဉာဏ်ပညာရယ် ချစ်ခြင်းတရား xxx ရင်ထဲလှပတဲ့နေ့တွေ ရှိဦးမလား
ယုံကြည်တမ်းတတဲ့ နှလုံးသားများ အားလုံးရဲ့ ကမ္ဘာသစ်ရယ်
ယုံကြည်တမ်းတတဲ့ နှလုံးသားများ အားလုံးရဲ့ အိပ်မက်ရယ်"

ဉာဏ်ပညာနှင့် ချစ်ခြင်းတရားတို့ထုံမွှန်းသော ၊ အသစ်ကမ္ဘာကို လှပသည့် နှလုံးသားဖြင့် ယုံကြည်တမ်းတတက်သူ ထူးအိမ်သင်၏ လူငယ်ဘဝမှယ အသည်းကွဲသော အမေ့ဒုက္ခအိုးလေး ဖြစ်သည်။

၁-၇-၆၃ မှာ သူ့မွေးရက်စွဲ။ ပုသိမ်မြို့ မှာ မူလတန်းပညာစတင် သင်ကြားခဲ့ပြီး အထက် တန်းပညာကို ပုသိမ် အ.ထ.က (၃) မှာ အောင်မြင်ခဲ့၏ ။

၁၉၈၂-၈၃ တွင် ပုသိမ်ကောလိပ်မှာ ပထမနှစ် မှာ နှစ် ကြိမ်ကျရှုံးပြီးပြင်ပဖြေ (External) ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်နေ၏ ။

အခန်းထဲမှာ သူ လှဲကျနေ၏ ။ သူ့ သူငယ်ချင်း၏ အခန်းလေးထဲမှာ သူသည် ခွေခွေလေးလဲကျနေ၏ ။ သူသည် အခန်းထဲမှာ ပစ်ချခံရသော ဖဲလေးတစ်ချက် ဖြစ်၏ ။ သူသည် အခန်းလေးထဲက ပုလင်းလွတ်တစ်လုံး ဖြစ်၏ ။ သူသည် အခန်းထဲမှာ ထောင်ထားသော ဂစ်တာစုတ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်သည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ကြယ်ကလေးကို ငေးကြည့်နေသော ကြယ်ငေးသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

" အမေ… ကျွန်တော့် ကို စိတ်မပျက်ဘူးလား
အမေ ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားသမျှ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာ
ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိဘဲသူသိက္ခာရှိချင်သေးသတဲ့
အမေ့ရဲ့ ဒုက္ခအိုးလေးပေါ့"

သို့သော် သူသည် ပုသိမ်ကောလိပ်အနီးအနားက အခန်းလေးထဲမှာ အမြဲတမ်းလဲကျနေသူ မဟုတ်ပါ။ လဲကျရာမှ သူရုန်းထသည်။ သူကိုယ်ကို သူကိုယ်တိုင်ထူမတ်ခဲ့၏ ။ မိဘများ က မော်လမြိုင်သို့ တာဝန်ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ရပြီးနောက် သူသည် မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်မှ ရက္ခဗေဒဘွဲ့ ဖြင့် ကျောင်းပြီးသွားသည်။ မော်လမြိုင်မြို့ တွင် ဂီတဆရာဦးအောင်နိုင် (KC France) ထံမှ ဂီတသင်္ကေတနှင့် ဂီတပညာ သင်ယူသည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ် တွင် " နာရီပေါ်မှမျက်ရည်စက်များ " အမည် ရှိ ပထမသီချင်း အယ်လ်ဘမ်ကို ရန်ကုန်မြို့ တွင် အသံသွင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဂီတကို ရေဆုံးရေဖျားစနစ်တကျ လေ့လာ ဆည်းပူးခဲ့သော ထူးအိမ်သင်သည် ပထမသီချင်းများ နှင့် ပင် နာမည် ပေါက်သွားသည်။

မော် ဆရာ အိပ်မက်၊ သက်ငြိမ်၊ အတ္တပုံဆောင်ခဲများ ။ သူ့သီချင်းများ သည် ကောင်းကင်က ကြယ်ကလေးများ နှင့် အဆက်အသွယ်ရသွားပြီ။ မြို့ ပြလရောင် ညများ ထဲမှ သူ့သီချင်းက သီချင်း ဆိုနေသည်။ ဂျပ်ဆင်ထိပ်က လရိပ်ပြာထဲမှာ သူ့သီချင်း ဖွဲ့ဆိုသည်။

“ ဂစ်တာသံတွေ ရယ်ကိုယ်သီဆိုနေမယ်
ရင်ကိုခုန်စေတဲ့သီချင်းရယ်
အမှော င်မှာ အသာအယာနားစွင့်ခဲ့သူမှာ ...”

(၃)

ထူးအိမ်သင်ရေး ခဲ့သမျှ သီချင်းများ ထဲတွင် ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးသီချင်း နှစ်ပုဒ်ရှိသည်။ အသစ်ကမ္ဘာသို့ ။ ရာဇဝင်များ ရဲ့ သတို့သမီး အသစ်ကမ္ဘာသို့ သီချင်းကို လေးဖြူ၊ အငဲ၊ မျိုး ကြီးတို့ အဖွဲ့က ထူးအိမ်သင်ကွယ်လွန်ပြီးမှ သီဆိုခဲ့ကြသည်။

ရာဇဝင်များ ရဲ့ သတို့သမီးကို ထူးအိမ်သင်ကိုယ်တိုင် ရဇဝင် ပြောင်မြောက်အောင်သီဆိုခဲ့သည်။ လေးဖြူက ဂျပန်ဖူကူအိုကာမြို့ မှာ မြန်မာလူမျိုး ၊ မြန်မာပြည် ကိုယ်စားပြု Own tune အ ဖြစ် ဂုဏ်ယူစွာ သီဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်၏ ဧရာဝတီမြစ် ဖြစ်ပါသည်။

“ ရာဇဝင်သစ်တို့မွေးဖွားရာ xxxရွှေရောင် နေ့သစ်များ အတွက်
ရင်ခုန်သူတို့ရဲ့ သီချင်းတွေ
ပျိုမျစ်စိမ်းလန်းရေး အတွက် ယုံကြည်သူတွေ အသက်နဲ့
ထုဆစ်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်များ
ဧရာဝတီ
ရာဇဝင်များ ရဲ့ သတို့သမီးငါတို့ရဲ့ မိခင် ဧရာဝတီ
ငါတို့ရဲ့ ဝိညာဉ် ဧရာဝတီ”

ညတစ်ညတွင် ထူးအိမ်သင်သည် ပုဂံရှိ ကန်တော့ပလ္လင်ဘုရားပေါ်မှ ဧရာဝတီမြစ်ကို စိတ်ဝင်တစား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေမိသည်။

ဧရာဝတီမြစ်၏ တစ်ဘက်ကမ်းစက်ရုံဆီမှ မီးရောင် များ ၊ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ပေါ်မှာ တလက်လက်တောက်ပနေသော အလင်းများ ၊ ဤဘက်ကမ်းတွင် ရှေးဟောင်းဘုရားမည် းမည် း များ ၊ မြစ်၏ တစ်ဘက်တွင် တောင်တန်းများ ။

ဧရာဝတီမြစ်ဝှမ်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံကြီးကို ခိုင်ခိုင်မာမာတည်ဆောက်ခဲ့ကြသော ရှေးဟောင်း မြန်မာတို့ကို သူ အရမ်း အံ့သြ၊ အရမ်းကြည်ညို၊ အရမ်းလေးစားနေမိသည်။

ဧရာဝတီ၏ တောက်ပသော သမိုင်းကြောင်းကို သူ့ရင်ဘက်ပေါက်ထွက်မတက် ခံစားမိ သည်။ ရှေးဆက်သွားမည့် သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ကို ဖြန့်ကြက်ခင်းကျင်းကြည့်မိသည်။

ပုဂံညမှရခဲ့သော ဧရာဝတီစုန်ဝင်စားမှု ကို အိုအေစစ်စတူဒီယိုမှာ တစ်လလုံးလုံးစိတ်ရှည် လက်ရှည် မအိပ်မနေ ရေး ဖွဲ့တော့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ၊ သူ့သွေးထဲမှာ ဧရာဝတီမြစ်သည် အားကောင်း ဟုန်ပြင်း စီးဆင်းနေ၏ ။ သီချင်းမပြီးမချင်း သူ အိမ်မပြန်တော့ပါ။

သူ့စိတ်မှာ သူ့ကိုယ်မှာ သူ့သွေးမှာ ဧရာဝတီမှလွဲ၍ တခြားဘာမှ မရှိတော့ပါ။ သီချင်းမပြီးမ ချင်း သူ မာန် မချပါ။ ကွမ်းတစ်ယာ၊ ရေတစ်မှု တ်ဖြင့် သူစိန်လျှော့ချလိုက်ခြင်းမလုပ်ပါ။ သူဖန်တီး သော “ ရာဇဝင်များ ရဲ့ သတို့သမီး” ကြားရတော့ မြန်မာပြည်သည် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထရပြီ။

ကျွန်ုပ်ကြီးမားလွန်းတဲ့ ဒီမြေမှာ တို့ရဲ့ သွေးတွေ
သူဟာ ရာဇဝင်များ ရဲ့ လျှို့ ဝှက်ချက်တို့သိမ်းဆည်းထား
ဧရာဝတီ
အစဉ်အလာ ကြီးမားခဲ့ကြရာ
ရာဇဝင်ဟောင်းရဲ့ အမှတ်တရ
ဒီမြေဟာတို့ရဲ့ အမိမြေ
ယဉ်ကျေးမှု တို့ရဲ့ နှလုံးသား
ရှင်သန်စေသူ တန်ခိုးရှင်
အခန်းနားဆုံးသော သက်ရှိကဗျာ
ဧရာဝတီ

ရာဇဝင်များ ရဲ့ သတို့သမီးကို ဖန်တီးခဲ့သော ထူးအိမ်သင်ကို

ခင်ဗျားမေ့ပျောက်ပစ်နိုင် သလား။ ကွဲကြေကြေယ်သို့ ချစ်ခြင်းအားဖြင့် …။ ဤစာမျက်နှာတွင် သူ့ကို အမှတ်တရ ရှိရပြီ။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ၁၀ နှစ် ပြည့်ပြီ

မောင်ကိုကို (အမရပူရ)

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖဝါရီ ၃ တွင် ခင်ဝမ်းကွယ်လွန်ခြင်း ဆယ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်ပြီ။

ဟိုတုန်းက FMI အပေါ်ထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားနှင့် တက်တက်ပြီး ခင်ဝမ်းပန်းချီကားကြီးတွေ ကြည့်သည်။ ၄၅လမ်း အိုင်ဗွီဂယ်လာရီ အပေါ်ထပ်မှာ ကြွင်းကျန်နေသော ခင်ဝမ်းပန်းချီကားတွေ ခင်ဝမ်း ပန်းချီကားတစ်ချက်အား ကျွန်တော်ကြည့်နိုင်သေး၏ ။ ပန်းချီကား၏ တန်ဖိုးမှာ ထို Artist ၏ ရှင်သန်နေထိုင်ပုံ အနုပညာဘဝနှင့်လည်းဆက်စပ်သေး၏ ။

၁၉၇၁၊ ဇန်နဝါရီလက ခင်ဝမ်း၏ "စိတ္တဇပန်းချီ" စာအုပ်ထွက်ခဲ့သည်။ ခက်ဝမ်း ၂၄ နှစ် အရွယ်။ခေတ်သစ်ပန်းချီ Modernism ဘက်က ရပ်တည်ရေး သားထားသော စာအုပ်။ ထိုစာအုပ်၏ အဖွင့်စာမျက်နှာတွင်

" ခေတ်သစ်ပန်းချီအား အထင်သေးမှု ၊ရှုတ်ချမှု နှင့် ငြင်းပယ်မှု များ အားလုံးကို ရည်ညွှန်း တယ်" ဟု ရည်ညွှန်းချက်ရေး ထိုးထား၏ ။

ထိုခေတ်က မော်ဒန်ဘက်တော် သားများ အတွက် ခင်ဝမ်း၏ စိတ္တဇပန်းချီ စာအုပ်ကလေးမှာ မြတ်နိုးတန်းဖိုးထားဖွယ် ကောင်းခဲ့သည်။ ယခုလည်း ရန်ကုန်၊ မန္တလေးစာအုပ်အဟောင်းဆိုင်များ တွင် စိတ္တဇပန်းချီကို မိတ္တူအဖြစ် တွေ့တွေ့နေပါသည်။

" အနုပညာဖန်းတီးမှု ဟာ အာရုံခံစားဖို့ပဲ ရှိတယ်။ နားလည်စရာ မလိုဘူး။ နားလည် ချင်လည်း မရဘူး"

ဟု ခင်ဝမ်းက ထိုစာအုပ်ထဲမှာ ပြောခဲ့သည်။

ဟိုတစ်လောက ထွက်လာသော မြန်မာ့ခေတ်ပညာအနုပညာ(၁)အမည် ရှိ

တစ်သော င်းခွဲ တန် မြန်မာပန်းချီစာအုပ်ကြီးထဲတွင် ခင်ဝမ်းပန်းချီကားများ ကို အထူးအလေးထား ဖော်ပြထားတာ တွေ့ရ၏ ။ ခင်ဝမ်း၏ စိတ္တဇပန်းချီနှင့် ပက်သက်၍ လည်း...

"ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြတ်ပြတ်သားသား အခြေခံကျကျ မော်ဒန်ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ ခင်ဝမ်းရဲ့ ၁၉၇၁ခုနှစ် ထုတ်စိတ္တဇပန်းချီစာအုပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဝမ်းဟာသူ့အရင်ကထွက်ခဲ့သော အလှရှာပုံ တော် စာရင်းထဲကမော်ဒန်အယူအဆအပေါ်ကျဉ်းမြောင်းစွာ အဓိပ္ပယ်ဖွင့်ဆိုထားတာကိုဝေဖန် ထောက်ပြခဲ့တယ်။နောက်ပြီးမြန်မာ့ပန်းချီလမ်းကြောင်းထဲက အင်္ဂလိပ်အကဲဒမစ်ဝါဒရဲ့ လွှမ်းမိုးမှု ကိုတိတိကျကျငြင်းပယ်လိုက်တယ်။ ခင်ဝမ်းရဲ့ "စိတ်တ္တဇပန်းချီ" စာအုပ်ဟာမြန်မာ့မော်ဒန်လှုပ်ရှား မှု အတွက် အရေး ထကြီးတဲ့စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မြန်မာ့မော်ဒန်လူငယ်ပန်းချီဆရာတွေ ရဲ့ အားထားရာစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ခဲ့တယ်" ဟု ရေး သားပြုစုသူ အောင်မြင့်၊ အောင်မင်းတို့က သုံးသပ် ပြထား၏ ။

ခင်ဝမ်းကို ၁၉၄၇ ခုနှစ် တွင် ပြည်မြို့ ၌ မွေးဖွားသည်။ဖခင်မှာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ တာဝန်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသော ဂျပန်အမျိုး သားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုဂျပန်ကြီးသည် ခင်ဝမ်း၏ မိခင် ဖြစ်လာ မည့် မြန်မာအမျိုး သမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ ပြည်မြို့ မှာ ပင် စက်မှု လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကာ နေထိုင်ရှင်သန်သွာခဲ့သည်။

ခင်ဝမ်းသည် ပြည်မြို့ က ဆယ်တန်းအောင်တော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ရင်း ဂစ်တာတီး၊သီချင်းဆို၊ စန္ဒရားသင်၊ ပန်းချီဆွဲ၊ စာရေး ကာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနုပညာဆန်ဆန်ဖြတ်သန်းခဲ့၏ ။ သူရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရွှေဘိုဆောင်မှာ နေ ထိုင်ခဲ့သော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပီပီသသ ဘဝကို သူ၏ "ကောလိပ်နေ့ရက်များ "သီချင်းတွင် ကျွန်တော် တို့ခံစားနိုင်၏ ။ အပေါ်ဆုံးထပ်က အသည်းကွဲသမားဟာ ဆောင်းဦးပေါက်တေးသွားကို တီးခတ်လိုက်တော့...။

ခင်ဝမ်း၏ ပထမဆုံး တစ်ကိုယ်တော် ပြပွဲအမည် မှာ The Stranger ဟု သိရ၏ ။ ၁၉၇၃ ခုနှစ် မှာ သူ့ပန်းချီပြပွဲ အမည် က မြားဘုရင် ၁၉၇၉၊ဒြပ်မဲ့ပန်းချီပြပွဲက

လောကနတ်မှာ ။

“သူ့ပြခန်းထဲဝင်လိုက်မိသည်ဆိုလျှင်ပဲ ခဲနေကြသော ဂီတသံများ ကို မျက်လုံးများဖြင့် ကြားလိုက်မိသည်” ဟု ပန်းချီဆရာပေါ်ဦးသက်က ခင်ဝမ်း၏ ဒြပ်မဲ့ပန်းချီပြပွဲကို “ခဲနေကြသော ဂီတသံ”ဟု ခံစားမှု ဆောင်းပါးရေး သားခဲ့ဖူးသည်။

မော်ဒန်ပန်းချီဆရာခင်ဝမ်း၏ ကိုယ်တိုင်ရေး ကိုယ်တိုင်ဆို ကိုယ်ပိုင်သံစဥ်သီချင်းများ ကို ၁၉၇၈ နောက်ပိုင်းကစ၍ ကျွန်တော် တို့ကြားခွင့်ရခဲ့၏ ။

စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်းတွေ ကို ကျွန်တော် တို့ယစ်မူးနေချိန်၊ (မောင့်လပြည့်ဝန်းနာမည် ကြီး) စိုင်းထီးဆိုင်သီးချင်းများ နှင့် ပျော်ပါးအလွမ်းသင့်နေချိန်၊ စိုင်းထီးဆိုင်အသံကခေတ္တပျောက်သွားရ သည်။ အမှော င်၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ ရောက်နေသည်။ ထီးဆိုင်သီချင်းသံကို လွမ်းတနေချိန်မှာ ပင် အရသာတစ်မျိုး လေးနှင့် ထူးထူးခြားခြားအာရုံကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ခင်ဝမ်းသီချင်းသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။

ခင်ဝမ်း၏ `နှင်းဆီဖြူရဲ့ အဝေးကလူ တစ်ယောက် ´ တေးစီးရီးထွက်ကာစ၊ မန္တလေးမြို့ ၈၄ လမ်းနှင့် ၂၉ လမ်းထောင့်ကအင်ဝအအေးဆိုင်သည် ခင်ဝမ်းနှင့် နှင်းဆီဖြူကို တိတ်ရီကော်ဒါကြီးနှင့် တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ထပ်ကျော့ထပ်ကျော့ ဖွင့်တော့သည်။

နှင်းဆီဖြူပြီးတော့ ပြည်မှာ ဆောင်း၊ အိပ်မက်၊ ပန်းနုရောင် ၊ ညှ၊ လိုတရအကြည့် စသည့် စသည်.....မြို့ အသီးသီးမှလူငယ်များ ကို ခင်ဝမ်း၏ သီချင်းတွေ ကရစ်သိုင်းထားလိုက်၏ ။

“ဘဝစေရာတာဝန်ကျေပြွန်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူတို့
ရေစုန်ကိုဆန်ကာပြန်ခဲ့ပြီxxxxမိုးဦးရေဆန်၊မိုးဦးရေဆန်
ဆယ်လ်မွန်ငါးတို့အပြန်
အပြန်အပြန်
ဆယ်လ်မွန်ငါးတို့အပြန်ပြန်”

ထို ''ဆယ်လ်မွန်ငါးတို့အပြန်'' သံစဥ်စာသားလေးကို ကျွန်တော်

တို့မှတ်မိနေကြသည်။

"ချစ်ဖော်လည်းလိုက်ခဲ့ခေါ်ငင်စေ xxxxx ဝင့်ကြွေးလည်းတုံ့လှည့်ကျေနပ်စေ ဦးဆောင်သူစေရာယုံကြည်စွာ လိုက်ခဲ့မယ်တဲ့ xxxx မောင်မယ်စုံ ဆန်ကာပြန်ခဲ့ပြီ

မိတ်ဆွေတို့သည်လည်းဆယ်လ်မွန်ငါးတွေ လိုဘဝစေရာ တာဝန်ကိုယုံကြည်စွာ ဆောင်ရွက် နေသူများ ဟု ကျွန်တော် တွေ းမိပါသည်။

ဂျပန်အမျိုး သားကြီး ယောရှိအိုတာနှင့် မိခင်မြန်မာအမျိုး သမီးကြီးမှ မွေးဖွားခဲ့သော ဂျပန် သွေးနှောသည့် ခင်ဝမ်းသည်ပြည်မြို့ မှာ ပင် မခင်လေးမြင့် နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ သမီးများ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ပန်းချီဆွဲ၊ဂစ်တာတီး၊သီချင်းရေး စပ်ရင်း စီးရီးထုတ်ဖို့ရန်ကုန်ရောက်စဉ် မြေနီကုန်း တည်းခိုခန်းမှာ တည်းခဲ့သည်ဟု ခင်ဝမ်း အင်တာဗျူး တစ်ခုမှာ ဖတ်ဖူးသည်။ ခင်လေးမြင့်နှင့် သမီး လေးယောက် ၏ အဝေးမှာ ဘဝစေရာတာဝန် ဖြစ်သော အနုပညာကိုသာ ဇောက်ချလုပ်နေခဲ့ သော်လည်း ဇနီးနှင့် သမီးများ က ငြို ငြင်ခြင်းမရှိဟုသိရသည်။

မိုးချုပ်ချုပ်ဖွင့်သော ညကဖေးဆိုင်လေးများ သည် ခင်ဝမ်းသီချင်းများ နှင့် အရမ်းလိုက်ဖက် သည်။ ညကဖေးဆိုင်လေးတွေ ကတော့ မိုးချုပ်လေ၊ည၌နက်လေ ခင်ဝမ်းသီချင်းတွေ ဖွင့်လေ။

ခင်ဝမ်း၏ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် သီချင်းလေးဖွင့်လျှင်တော့ ကျွန်တော် တို့ပြန်ရတော့မယ်၊ ညကဖေးဆိုင်လေးပိတ်တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တို့သိလိုက်ပြီ။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် xxxx
ကျွန်တော် သွားတော့မယ်
လမ်းရဲ့ သယ်ဆောင်ရာxxxx
ဟိုအဝေးကို xxxx အဝေးကို
လွတ်တတ်ရင်လည်း လမ်းမှာ ပဲလွမ်းတော့မယ်
လေထန်ရင်လည်း လေဆန်ကိုလျှောက်မယ်

နေပူမှာ ခြေပူခံမယ် xxxx

ငိုကြွေးခြင်းကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီ

အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာ ပါ xxxx

ကံကြုံရင်ပြန်ဆုံကြဦးမှာ မယ်

ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ဆုတောင်းပါတယ်xxxx

ကျွန်တော် သွားတော့မယ်

အားလုံးကိုခွဲထားရစ်ခဲ့ပြီ xxxx

အရာရာကိုစွန့်လွှတ်ထားခဲ့ပြီ

သီချင်းတွေ ဆိုပြီး နာမည် ကြီးနေသော ခင်ဝမ်းသည် ၁၉၉၇ ခုနှစ် မှာ အိုင်ဗွီဂယ်လာရီတွင် Metallurygy ပန်းချီပြပွဲလုပ်သည်။ ထို့နောက် FMI ရုံးခန်းနံရံအတွက် ပန်းချီကားကြီးရစ်ကား လက်ခံရေး ဆွဲပေးသည်။ အခန်းတံခါးပိတ်၍ ဧည့်သည်အတွေ့ မခံဘဲမှု တ်ဆေးနှင့် ရေး သည်။ ထိုမှု တ်ဆေးများ ကြောင့် ခင်ဝမ်းအဆုတ် ထိသွားသည်။

၂၀၀၀ ပြည်နှစ် ၊ဖေဖော်ဝါရီ ၃ မှာ ခင်ဝမ်းဆုံးသည်။ သူမဆုံးမီတစ်ရက်က ရန်ကုန်မြို့ ၄၅ လမ်းကသူ့တိုက်ခန်းတံခါးဝမှာ "သမီးလေးဒီနေ့အဖေအဖျားကျသွားပြီ။ အဖေဆေးရုံသွားဦးမယ်" ဟုစာတစ်စောင်ရေး ပြီးကပ်ထားတာ သူ့မိတ်ဆွေပန်းချီဆရာတစ်ဦးကဖတ်ခဲ့ရသေး၏ ။ ၂၀၁၀ ပြည့်မှာ တော့ ခင်ဝမ်းကွယ်လွန်တာ ဆယ်နှစ် ပြည့်ပြီ။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

ဆယ်နှစ် ပြည့်ပြီ။

Bi Weekly ELEVEN

ဇန်နဝါရီ -

မုန်းသူမရှိ၊ ချစ်သူသာရှိ ၉၁

မောင်ကိုကို (အမရပူရ)

(၁)

ကဗျာဆရာ၊ စာရေး ဆရာ ဒဂုန်တာရာ၏ အသက် ၉၁ နှစ် ပြည့်မွေးနေ့ပွဲကို ရှမ်းပြည်နယ် အောင်ပန်းမြို့ ရှိ အတူနေ တူမ ဖြစ်သူ ဆရာမ သင်းမြစနီ၏ နေအိမ်ပေါ်တွင် မေ၊၉၊ ၂၀၁၀ ကကျင်းပသည်။

အသက် ၉၁နှစ် တိုင်အောင် ဤကမ္ဘာမြေပေါ်ဝယ် ကံကောင်းစွာ ကျန်းမာအသက်ရှင် နိုင်သော စာပေအနုပညာရှင် ဒဂုန်တာရာကို ကျွန်တော် သည် ရှမ်းပြည်နယ်အထိ သွားရောက်ပြီး ဂါရဝပြုပါသည်။ အသက်ရှင်သန်ဆဲအချိန်မှာ တွေ့ဆုံရတာ တကယ်အရသာရှိသည်။ အဓိပ္ပာယ် လည်းပြည့်ဝ၏ ။

ဒဂုန်တာရာ၏ မွေးနေ့ပွဲကိုကျင်းပရာ အောင်ပန်းမြို့ နေအိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ဒဂုန်တာရာသည် တက်မလာနိုင်ပါ။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဒဂုန်တာရာကို ချစ်ခင်လေးစားသူများ က မိမိမွေးနေ့မှာ မိမိအိမ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ရောက်ရှိလာကြ၍ ကဗျာဆရာကြီးသည် ရင်ခုန်နေ၏ ။အောက်ထပ်ရှိသက် တောင့်သက်သာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ လှဲမှီလျက် အပေါ်ထပ်က မွေးနေ့ပွဲအသံတွေ ကို နားထောင်နေ၏ ။ ရင်ခုန်သံ ကဗျာဆရာသည် ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်နေ၏ ။

အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ စာပေသမားများ နှင့် စာပေမြတ်နိုးသူများ နှင့် ပြည့်ကျပ်နေပါသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ ဒဂုန်တာရာ တက်မလာနိုင်သော် လည်း ၉၁ နှစ် ပြည့်မွေးနေ့ပွဲအတွက် မန္တလေးမှ ပန်းပုဆရာစူးမြင့်သိန်းပေးပို့လိုက်သော ဒဂုန်တာရာပုံတူ ကြေးသွန်းရုပ်တု ရောက်ရှိနေသည်။ မန္တလေးမှ ပန်းချီလွင်သိန်း ပေးပို့လိုက်သော ဒဂုန်တာရာပုံတူရေဆေးပန်းချီကားကြီး ရောက်ရှိနေ သည်။

မန္တလေးမြို့ ၊ ယဉ်ကျေးမှု တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသား

အောင်ကျော်ဟိန်းပေးပို့ လိုက်သော ဒဂုန်တာရာ ပုံတူကောက်ကြောင်းရေး ပန်းချီကား ရောက်ရှိနေသည်။ ကိုထိန်လင်း၏ ဒဂုန်တာရာပုံတူပန်းချီကားမှာ ဓာတ်ပုံအ ဖြစ်ရောက်ရှိလာသည်။ ကဗျာဆရာကိုထက် ပေးပို့သော မွေးနေ့ကိတ်အကြီးကြီးပေါ်မှာ ငြိမ်းချမ်းရေး ချိုး ငှက်ကလေး။

(၂)

ဒဂုန်တာရာ၏ ၉၁ နှစ် ပြည့်မွေးနေ့တွင် အခမ်းအနားမှူး အ ဖြစ် ဆောင်ရွက်သူမှာ မုံရွာမြို့ သား ကဗျာဆရာကြီး ဦးအံ့မောင် ဖြစ်သည်။

မန္တလေးမြို့ မှ ကဗျာဆရာတွေ က ဒဂုန်တာရာ၏ (မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြပြီး)ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ ရွတ်ဖတ်သည်။ နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားမြို့ မှ ကဗျာဆရာကလည်း ဒဂုန်တာရာ၏ (မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြပြီး) ကဗျာရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ကို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ရွတ်ဖတ်သည်။

ဒဂုန်တာရာကို ၁၉၁၉၊ မေလ ၁၀ ရက်၊ စနေနေ့က ဧရာဝတီတိုင်း၊ ကျုံ ကလတ်မြို့ နယ်၊ ထိုင်ကူမြစ်တန်းကျေးရွာ၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မူးယစ်ဝေသော နွေဦးညများ မှာ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတို များ ဖြစ်၏ ။ ဒဂုန်တာရာ၏ ဒဂုန်တာရာ၊မေဝတ္ထု၊အလင်္ကာကဗျာစာအုပ်၊ ဒဂုန်တာရာ ဝတ္ထုတိုပေါင်း ချုပ်၊ဒဂုန်တာရာ ကဗျာပေါင်းချုပ်၊စာပေသဘောတရား၊ စာပေဝေဖန်ရေး ၊စာပေလှုပ်ရှားမှု ၊လူပုဂ္ဂိုလ် တို့အကြောင်းခြယ်မှု န်းထားသော ရုပ်ပုံလွှာ စသော စာအုပ်များ ကို ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။ `တို့ခေတ်ကို တော့ရောက်ရမည် အလွဲပါ´ အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်ကို ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။ ဒဂုန်တာရာ၏ စာအုပ်များ ထဲတွင် `ရုပ်ပုံလွှာ´စာအုပ်မှာ အထူးထင်ရှားခဲ့သည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ် က ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှပေါ်ဦးသက်၏ မျက်နှာဖုံးပန်းချီဖြင့် ဒဂုန်တာရာ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။ အနီရောင် နောက်ခံများ ၊ အပြာရောင် ၊ အနက်ရောင် ဖောက်ထားသည့် ရုပ်ပုံလွှာ စာအုပ်ကလေး ဖြစ်သည်။

ထိုအထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်း ဒဂုန်တာရာခြယ်မှု

န်းရာအောင်ဆန်း(သို့မဟုတ်) အရိုင်းဟု အမည် ပေးထားသည်။ ဒဂုန်တာရာ၏ အောင်ဆန်း(သို့မဟုတ်) အရိုင်းမှ ရဲရဲစုတ်ချက် များ ကို ကျွန်တော် သတိရနေသည်။

တစ်ခါကရန်ကုန်ကိုဂျပန်တို့သိမ်းပိုက်စအချိန်၊ဝီရိယရိပ်သာရှိအိမ်တစ်အိမ်တွင် သခင်မြနှင့် ရဲဘော်များ နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ညှော့ခန်းရှိစန္ဒရားတွင် ကျွန်တော် ကထိုင်ကာတီးနေ၏ ။ဘေးမှ သခင်စံဝေနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအချို့ ကဝိုင်း၍ သီချင်းလိုက်လျက်ရှိ၏ ။ ဘီအိုင်အေသမား များ မှာ ဂီတ အင်မတန်ငတ်နေ၍ သီချင်းသံကို တောင့်တသဖြင့် အတင်းတီးခိုင်း၏ ။

ချစ်ခင်မှာ လားxxxကြင်မှာ လားxxxခင်ခင်ရယ်xxxချစ်သဲနွယ်xxxဝိုင်း၍ ဆိုနေကြရာ သည်နေရာသို့ ရောက်သော အခါ ကိုအောင်ဆန်းသည် ဂေါက်ဂေါက်ဂေါက်ဂေါက်နှင့် တစ်ဘက်မှ လျှောက်လာရာ စန္ဒရားအပေါ်တွင် လက်ထောက်လျက်...

`` ဟေ့ ရပ်ကြ၊ခုလိုအခါမျိုး မှာ ရဲစိတ်ရဲမာန်တက်စေမယ့် ရဲတင်းသံကို သာဆိုရမယ်ဗျ၊ဒီ ချစ်မယ်၊ကြင်မယ် သီချင်းမျိုး က မဟန်ဘူး´´

ရုတ်တရက်ကြောင်၍ ကျွန်တော် စန္ဒရားကို ခေတ္တ ရပ်လိုက်၏ ။ သူသည် သူပြောချင်တာပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော် တို့လည်း ဆက်လက်သီဆိုကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူကသည် လို လူစားမျိုး ...

ဒဂုန်တာရာ၏ ရုပ်ပုံလွှာ စာအုပ်ထဲတွင် ထိုသို့ ဖော်ပြဖူးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် နိုင်ငံရေး တစ်ခုတည်းကိုသာ ယုံကြည်ချက်နှင့် လုပ်သော နိုင်ငံရေး သမားတစ်ဦး ဟု ဒဂုန်တာရာက မှတ်ချက်ချဖူး၏ ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အလွန်ရိုးသားသည်ဟုလည်း ပြောခဲ့၏ ။

ဒဂုန်တာရာသည် ရုပ်ပုံလွှာ စာအုပ်ထဲတွင် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း (သို့မဟုတ်) ငြိမ်းချမ်းရေး ဗိသုကာ၊ ဘဟိန်း(သို့မဟုတ်) ကဗျာ၊ သခင်နု (သို့မဟုတ်) မုန်တိုင်းထဲကသစ်ရွက်တစ်ရွက်၊ ကိုဘဆွေ၏ လျှို့ဝှက်သော အပြုံး ၊ သိန်းဖေမြင့်(သို့

မဟုတ်)အနီခေတ်၊ညိုမြ (သို့ မဟုတ်)မတုန် မလှုပ် ၊ဗန်မော်တင်အောင် (သို့ မဟုတ်) နရသိမ်ထောင်မှအကျဉ်းသား၊ဂျာနယ်ကျော် မမလေး(မေတ္တာ၏ ပန်းပွင့်) စသည်ဖြင့် ထင်ရှားသူတို့၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ခြယ်မှုန်းခဲ့၏ ။

ခေတ်ကို... လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို... အနုပညာကို ... အားကောင်းစွာ စုပ်ယူ၊ အားကောင်းစွာ တုံ့ပြန်ဖော်ထုတ်ခဲ့သော ဒဂုန်တာရာသည် ၂၀၁၀ တွင် အောင်ဗန်းမြို့ ၌ ၉၁ နှစ် ပြည့်ပြီး သူ၏ ကုသိုလ်ကံသည် သူ့ကို လန်းဆန်းစေသည်။

(၃)

အသက် ၉၁ နှစ် ပြည့် ဒဂုန်တာရာသည် မွေးနေ့ပွဲကျင်းပရာ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ လူကိုယ် တိုင်တက်မလာနိုင်သော် လည်း ပြောချင်သော စကားလုံးကို ကက်ဆက်ထဲတွင် အသံသွင်းပြီး တင်ပို့လိုက်၏ ။

``မိတ်ဆွေများ ၊ငြိမ်းချမ်းရေး မြတ်နိုးသူများ ခင်ဗျာ... ကျွန်တော့် မှာ ငြိမ်းချမ်းရေး ကလွဲရင် ပြောစရာမရှိဘူး။ ငြိမ်းချမ်းရေး မရှိဘဲ... ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး။ သမိုင်းခေတ်တို့ကိုခံစားရင်း ... ရန်သူ မရှိ၊မိတ်ဆွေသာရှိ... မုန်းသူမရှိ...ချစ်သူသာရှိ... နိုင်ငံရေး လုပ်တယ်ဆိုတာ ရန်သူကိုမိတ်ဆွေ အ ဖြစ် ပြောင်းလဲလာအောင် လုပ်တာပဲ။တစ်ဘက်က ရန်သူလိုသဘောထားပေမဲ့ ကိုယ်က သူ့ ကို ရန်သူလို သဘောမထားဘဲ မိတ်ဆွေလိုသဘောထားရင် ငြိမ်းချမ်းရေး ရလာမယ်။ လူတွေ ငြိမ်းချမ်း ရေး အားကောင်းလာပါစေ... ငြိမ်းချမ်းရေး အခွန့်ရှည်ပါစေ... လွပ်လပ်ရေး အားကောင်းလာပါ စေ ''

ကျွန်တော် တို့သည် အောင်ထပ်သို့ ဆင်းသွားပြီး ငြိမ်းချမ်းရေး အေးမြသော ဒဂုန်တာရာကို ဂါရဝပြုသည်။ မွေးနေ့ကိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းရေး ဓါးဖြင့် လှီး ဖြစ်၏ ။ ကဗျာဆရာ အသက်ရှည်ပါစေ။ ကဗျာဆရာများ အသက်ရှည်ပါစေ။

မောင်ချောနွယ်သို့ သတိရခြင်း (၁၀)

မောင်ကိုကို (အမရပူရ)

(၁)

စက်တင်ဘာနီးပြီ...စက်တင်ဘာရောက်ပြီဆိုလျှင် မောင်ချောနွယ်ကို ချစ်သူများ ထံမှ ဖွဲ့ဆို သံတွေ ကြားရတော့မည် ။ မောင်ချောနွယ်ကို မန္တလေးပန်တျာကျောင်းက ပန်းချီတဂိုးမျိုး ၏ အခန်း ထဲတွင် စတင်မြင်ဖူးသည်။(ခုတင်အောက်မှာ ပုလင်းတစ်လုံးဝှက်လို့)သူ့နံဘေးမှာ ပိုင်သ ရှိသည်။

(၂)

မောင်ချောနွယ်သည် တာဘိုအင်ဂျင်သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ မည် သည့်ဆုတံဆိပ်မှ မမျှော်မှန်း၊ မည် သည့်ဆုတံဆိပ်မှ မရခဲ့သော သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်သည်။

(၃)

မောင်ချောနွယ်၏ ကဗျာကို စီးပွားရေး တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲမှာ စတင်ဖတ်ဖူးသည်။ ``သစ်ရွက်အသေများ ပေါ်မှ ရက်စက်သော ဂီတ´´ ကဗျာစာအုပ်လေးထဲမှာ ဖြစ်သည်။``အခွန် တော် မဲ့ရာသီဥတု´´ကဗျာကိုတော့ ပွတ်လုံးချောလက်ရေး နှင့် မြောက်ဥက္ကလာ၊(စျ)ရပ်ကွက်အနီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သစ္စာနီ ကပြ၍ ဖတ်ခွင့်ရသည်။

ထိုအချိန် ကတော့ ဆန်းသစ် အသွေးအသား၊ ဆန်းသစ်အတွေ းအခေါ်ကဗျာတွေ ကို မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာတွေ ပေါ်မှာ မတွေ့ရသေးပါ။ အယ်ဒီတာများ က မော်ဒန် ဖြစ်လျှင်မတင်ရဲပါ။ မော်ဒန်လို လားသော အယ်ဒီတာကပင်လျှင် မော်ဒန်ဆိုလျှင် စာမျက်နှာပေါ်တင်ပေးရန် အခက်အခဲ ကြုံရ တက်၏ ။ စာဖတ်သူ မကြိုက်မှာ ကို အယ်ဒီတာ စိုးရိမ်သည်။

(၄)

မောင်ချောနွယ်ကို ရတနာ့ဂူပွဲတော် တွင် းမှာ သူချစ်သော မမမြင့်ကိုလက်တွဲ လျက် ဆုံရပြန် သည်။ နောက်နှစ် ရတနာ့ဂူပွဲတော် မှာ တော့ မောင်ချောနွယ်နှင့် အတူတူဇာတ်တီးဝိုင်းထဲမှနေ၍ မန္တလေးသိန်းဇော် ဇာတ်ကိုကြည့် ဖြစ်သည်။

မောင်ချောနွယ်က `တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာထိုင်စားနေတယ်´ဟုဆိုသည်။ အနုပညာ ကို မချစ်သော သူတို့က မောင်ချောနွယ် ကိုမသိကြ။ကျွန်တော် တို့ ကတော့ သူ့အနုပညာကို အရသာရှိရှိ စားသုံးဖူးခဲ့သည်။ စားသုံးဆဲ ဖြစ်သည်။

(၅)

မော် သားလေးတွေ လင်းလင်းကျင်းကျင်းဖိတ်လျှံတဲ့ ဒီအရပ်မှာ

ခုတ်သားတုံးကြီးတစ်လုံးက ရွာအ ဖြစ် အသက်ရှင်နေတဲ့ ဒီအရပ်မှာ ...

`ဆတ်သွား´ကဗျာကို ဖတ်ရတော့ ကြသီးထရသည်။

(၆)

စီးပွားရေး မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်အတွက် ပြည်မြို့ အကြောင်း Cover Story ရေး ဖို့ ဓာတ်ပုံဆရာ နှင့် ကျွန်တော် ... ပြည်မှာ ၁၃ ရက်တိတိ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ကတော့ နာမည် ကျော် စီးပွား ရေး မဂ္ဂဇင်းမာလည်း ကျွန်တော် က လစဉ် Cover Story သို့ မဟုတ် အထူးဆောင်းပါးတွေ ရေး နေ ချိန်၊မဟေသီမှာ `ဘော်ဒါဆောင်´ `ရိုလာကိုစတာ´၊`ကျွန်တော် ၏ မေမေ´တို့ဖြင့် ကျွန်တော့် ဝတ္ထုတိုတွေ လှပနေချန်မို့ ကျွန်တော် ကလည်း စတိုင်ဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ်နှင့် ခပ်ထောင်ထောင်။

ကိုချောနွယ်နှင့် ပြည်မြို့ လယ်မှာ ဆုံသည်။

`ဟာ...ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေး မောင်ကိုကို ...ကိုယ်တို့မြို့ ကို ရောက်နေတာ

မနက်ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကိုယ်သတင်းကြားပြီးသားပါ။ မောင့်ရင့်ကိုထမင်းကျွေးမယ်လို့ မမမြင့်ကို ကိုယ် ပြောထားတာ။ကနေ့ကွာ...

အောပစ်လိုက်တာ ကွဲရောကွ´

`ဟာဗျာ ကိုချောနွယ်ကလည်း ဟောဒီမှာ မြန်မာငွေတစ်ရာကျပ်´

`ဒါဆိုရပြီကွ၊လုံလောက်ပြီ´

`ဒီညမှာ တော့ ပြည်မြို့ ညရှုခင်းကြည့်ရအောင်ကွာ...မောင်ရင့်ကို ကိုယ် လိုက်ပြမယ်´

ဆိုပြီး ကိုချော ရောက်လာပြန်သည်။

နောက်တစ်ရက်မှာ ဧရာဝတီမြစ်ဘေး က တာရိုး ပေါ်မှာ သူ့ဘော်ဒါရဲ့ ဆိုက်ကားပေါ် ကားရားကြီး ခွထိုင်လျက် ထိုင်နေ၏ ။

`ကိုချောနွယ်... `ပြည်´ ကဗျာလေးကို ဘယ်လိုဖွဲ့ ဖြစ်တာလဲ´

`အဲဒီ တုန်းက အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ ဘုရားပွဲရှိတယ်။ ကိုယ်ရယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမရယ် ဘုရားပွဲမှာ ပွဲကြည့်ပြီး လှေကလေးနဲ့ဧရာဝတီမြစ်ကိုဖြတ်ပြီးပြန်လာ ကတော့မင်းကိုတောင်ပေါ်မှာ လျှပ်စစ်မီးတွေ လင်းလက်နေတယ်။ ပြည်မြို့ ကလည်း လျှပ်စစ်မီးရောင် တွေ နဲ့ကွ... အဲဒါကြောင့် နှစ် ထပ်သဘော်မြို့ ကလေးလို့ကိုယ်က တင်စားခဲ့တာ´... ဟု သူကပြောသည်။

(၇)

ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနှင့် ၂၈ လမ်းထောင့်မှာ ကိုချောနွယ် နှင့် ဆုံသည်။ ကိုချောသည် လူတွေ ကိုအလိုက်အထိုက်အဆင်ပြေအောင် ပျော့ပျောင်းစွာ ဆက်ဆံ တက်၏ ။ သူ့ရင်ထဲက ကဗျာက ခိုင်မာ၏ ။

`မောင်ကိုကို ရက်စက်တယ်ကွာ...ပြည်မှာ ကိုယ့်ကိုအရက်ကလေးနှစ် လုံးလောက်တိုက်ပြီး စီးပွားရေး မဂ္ဂဇင်းရဲ့ ရှုခင်းကဏ္ဍမှာ ကိုယ့်အကြောင်း...မောင်ရင်က... ရေး ထားလိုက်တာကွာ´

`ဟာ...ကိုချောနွယ်ကလည်းစီးပွားရေး မဂ္ဂဇင်ဆိုတာလူအများ ကြီးဖတ်တာဗျ။

လူကြိုက်နည်း တဲ့မောင်ချောနွယ်ကို လူတွေ အများ ကြီးကသိအောင်ကျွန်တော် လုပ်လိုက်တာ။

ဒီလိုမဂ္ဂဇင်းပေါ်မှာ မောင်ချောနွယ်ကို တင်ရေး နိုင်တာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်မ ဟုတ်လား´

ကိုချောနွယ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောသည်။ အလွန်ကြယ်စင်သည်။ လွှတ်လှ။

`ဟားဟား...ဒီကောင်တို့မြို့ ကိုလာတုန်းကလည်းတို့စီးခွင့်မရတဲ့မြို့ က လုပ်ငန်းရှင်တွေ ရဲ့ ကားပေါ်မှာ ...ဝိုးခနဲ ဝိုးခနဲပဲ။ အခု ရန်ကုန်ရောက်တော့ နည်းနည်း ပါးပါး လုပ်လိုက်ပါဦးကွာ´

`ရပါတယ် ကိုချောနွယ်ရ´

ကိုချောနွယ်ရေ... ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော့် ပါးစပ်က ထောင်ထောင် ထောင်တာ ပြောတက်ပါတယ်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တွေ နဲ့ တွေ့ဆုံ အင်တာဗျူး လုပ်နေပေမဲ့ ပြည် မြို့ ရောက်ရင် ကဗျာဆရာမောင်ချောနွယ်နဲ့တွေ့မှ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ အရသာရှိတာ ကျွန်တော် သိ တာပေါ့ဗျာ။

အရသာရှိရှိလည်းတွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ နှလုံးသားထဲက ချစ်တာ မောင်ချောနွယ်ပါ။

ကိုချောနွယ်... နေမကောင်းချိန်မှာ ကျွန်တော် ပြည်မြို့ ရောက်စဉ် ကိုချောနွယ်အိမ်ကိုရှာပြီး အရောက်လာခဲ့တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်အတူတူသောက်ခဲ့ကြတယ်။ အားပေး မိတယ်။

ပြည်
လဝန်းထဲ
ပွဲကြည့်လေ့ကလေးလော်ခတ်ဝင်သွား

လမ်းရှေးမှာ းသူ မြစ်
နှစ် ထပ်သင်္ဘော မြို့ ကလေးပေါ်နားခဲ့ပေ့။

ပြည်မြို့ ကို ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့တာဟာ ကိုချောနွယ်တို့...ကိုခင်ဝမ်းတို့ရဲ့ မြို့ ဖြစ်လို့ပေ့။ ကျွန်တော် ဟာ မ ဖြစ်စလောက်ကလေးသာ ကိုချောနွယ်ကို ကျေးဇူးဆပ်နိုင်သူပါ။ ကိုချောနွယ် ကဗျာကျေးဇူးက ကြီးလှတယ်။

(၈)

အယူမှန်သူအတွက် အယူခံမလိုသူမှာ မောင်ချောနွယ် ဖြစ်သည်။ ထောင့်ချိုး များ လင်းဖို့ ဆုတောင်းရင်း မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းလိုနေထိုင်ကာ ကမ္ဘာကြီးအတွက် ညတိုင်းသီချင်းတွေ ဆိုခဲ့ သူမှာ မောင်ချောနွယ် ဖြစ်သည်။

(၉)

`မမမြင့်၏ ကျောင်းကလေး´မှာ မောင်ချောနွယ် ဖြစ်သည်။ `မစ္စတာချာလီကိုဆွတ်လိုက်သူ´မှာ မောင်ချောနွယ် ဖြစ်သည်။ `အရိပ်ခြွေသစ်ပင်´မှာ မောင်ချောနွယ် ဖြစ်သည်။ `တောအရက်ဆိုင် ဟန်ဆောင်နေသော ဆီးပင်လေး´ မှာ မောင်ချောနွယ် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာကြီးကို နားစွင့်ထားသူမှာ မောင်ချောနွယ် ဖြစ်သည်။ `ပြည် ´သည် မောင်ချောနွယ် ဖြစ်သည်။ `အိမ်´သည် မောင်ချောနွယ် ဖြစ်သည်။ `ငါ နေကောင်းသွားပြီ ပန်းကလေးရေ´ သည် မောင်ချောနွယ် ဖြစ်သည်။

(၁၀)

မောင်ချောနွယ်သည် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးတစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံရေး သမား တစ်ဦးလည်းမဟုတ်ပါ။မောင်ချောနွယ်သည် ကဗျာဆရာ ဖြစ်သည်။ ဤကမ္ဘာမြေကို အကြီးကျယ် ဆုံးအခမ်းနားဆုံး လုပ်ကျွေးပေးဆပ်ခဲ့သော ကဗျာဆရာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တို့သူ့လုပ်စာကို တစ်သက်လုံးထိုင်စားခဲ့ကြ၏ ။

ဝသုန်ကောက်ကြောင်း

မောင်ကိုကို (အမရပူရ)

(၁)

ပန်းချီဆရာ၏ နေအိမ်။

ရှေ့မှာ ကြေးဆည်းလည်းလေး တွဲ လောင်းဆွဲထား၏ ။ အိမ်၏ ကျောက်တုံးနံရံပေါ်မှာ ဘီလူးရုပ် တစ်ရုပ်ကို ထုဆစ်ထား၏ ။ ဘီလူးခေါင်းမှာ ခရုပတီးလေးတစ်ကုံး ဆွဲပေးထား၏ ။

ကြေးဆည်းလည်းလေး အနီးမှာ နီညိုရောင် ဂမုန်းပင်လေးတစ်ပင် …မိုးရေဝအောင် သောက်ထား၏ ။ သစ်ရွက်ကလေးတွေ စိုရွှန်းတောက်ပ။

အိမ်အောက်ထပ် ရှေ့ခန်း…အလင်းလုံလောက်။ ပန်းချီဆရာသည် ပန်းချီကားတစ်ကားကို ရေး နေ၏ ။ သူ့မျက်လုံးထဲက စိတ်ထက်သန်မှု သည် စူးရဲလို့။ သူ၏ ကမ္ဘာသည် ပန်းချီကားထဲမှာ ။

ပန်းချီကို ဘဝနှင့် တည်ဆောက်ပြီ၊ဘဝကို ပန်းချီနှင့် တည်ဆောက်။ပန်းချီဝသုန်။

`` ကိုယ့်နာမည် ရင်းက …ခင်လှ…ကိုယ်က တနင်္လာသားဆိုတော့ ဗေဒင်ကိန်းခန်း အရပေးခဲ့တဲ့နာမည် ပေါ့။ကိုယ်ငယ်ငယ်ကတည်းက စာရေး ချင်ခဲ့တော့မြေကြီးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုယ် ကြိုက်တယ်။မြေကြီးဆိုတာ ပါဠိလိုတော့…ဝသုန်ပေါ့။ ဝသုန်နာမည် နဲ့ ကိုယ်စားရေး မယ် စိတ်ကူးနေခဲ့တယ်။ ပန်းချီရေး တော့ဝသုန်ကိုပဲ ယူ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတဲ့လူပဲ ဖြစ် ဖြစ် သေရင်ပြာမှု နဲ့(ဒါမှမဟုတ်) အလောင်းအ ဖြစ် မြေကြီးဆီရောက်ရတာ ပဲမဟုတ်လား´´

မြေကြီးလိုကျင့်ကြံသော ပန်းချီဆရာ။

မြေကြီးကို ကိုယ့်အမှတ်တံဆိပ်မှာ စွဲမြဲစေလို့။

(၂)

အနက်ရောင် ကြောင်လေးတစ်ကောင်။

ဖင်ကထောင် ခေါင်းကို အောက်စိုက်...ဇောက်ထိုး။

ကြောင်ကလေးဟာ ပန်းချီဆရာအနီးမှာ နွှားနိုလာသောက်တာတော့ အဖြစ်နိုင်။ ကြောင် ကလေး ရေလာသောက်သည်။ ပန်းချီဆရာသည် ကြောင်ကလေးကို သူ့လက်ဖြင့် အသာပုတ် လိုက်၏ ။

ကြောင်ကလေး ထွက်သွားသည်။

နံရံပေါ်မှာ ပန်းချီကားတစ်ကား။

ကြောင်တစ်ကောင်(အနက်ရောင် မဟုတ်ပါ)

ကြောင်ကလေးရဲ့ အပေါ်မှာ ပုစွန်တစ်ကောင်။

ပန်းချီဆရာ၏ အသံကို ကျွန်တော် ကြားလာရ၏ ။

``ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ အိပ်မက်ပေ့ါ။သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ ငါး စားချင်နေတယ်။ ဒီပန်းချီကားထဲမှာ တော့ ပုစွန် စားချင်တယ်ပေ့ါ။ သူ့အာသီသလေ။သူအိုပြီး သေသွားတယ်။ ဘာ ရောဂါ မှအ ဖြစ်ဘူး။ဒါနဲ့ဒီပန်းချီကားကို မရောင်း ဖြစ်တော့ဘူး။ နောက်ထပ်ဆွဲဖို့လည်းစိတ်ကူးမရှိဘူး´´

ပန်းချီကားထဲကကြောင်ကလေး သူ့မှာ ရှိခဲ့ပေလိမ့်မည် ။ ကြောင်ကလေးက ဘာ ရောဂါ မှ မရှိ။ပန်းချီဆရာက ဆေးလိပ်သောက်သည်။ ကျွန်တော် လောကနတ်၏ မန်နေဂျာကြီး၏ အခန်းထဲ မှာ ပန်းချီဆရာအဖွဲ့နှင့် အတူ အရက်သောက်ဖူးတာမှတ်မိသည်။ နိုဝင်ဘာ ၂၉ မှာ မန္တလေးမြို့ ။ မာဃဦးတင်ထွန်းအိမ်မှာ ... သူ၊ မြေဇာ၊ကျွန်တော် အရက်အတူသောက်ဖူးတာကို မှတ်မိသည်။ နောက်နှစ် နိုဝင်ဘာ ၂၉ မှာ တော့ အင်းဝကမယ်နကျောင်းမှာ ကိုကျော်အောင်၊သူ၊ကျွန်တော် အတူရောက်နေကြပြန်၏ ။

ရိုလာကိုစတာ၊ကျွန်တော် ၏ မေမေ၊ ဘော်ဒါဆောင်... ကျွန်တော် ၏ ဝတ္ထု အချို့ ကို သူ သရုပ်ဖော် ပုံရေး ဆွဲခဲ့သည်။ သိပ်ကောင်းသည်။ ထိုဝတ္ထုတို့များ အားလုံး

အပေါ်ဟောသီမှာ ။

ယခင်ကြောင်လေး သေသွားခဲ့ပြီ။

အနက်ရောင် ကြောင်ကလေးက ခြေကားရား၊လက်ကားရား၊အိပ်ပျော်နေပြီ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကမ္ဘာသစ်ကို တွေ့နေသည်။ ပျင်းကြောဆန့်လိုက်သည်။ ပြန်အိပ်ပျော်သွားပြီ။

(၃)

ပန်းချီဆရာ၊ သူ့ဇနီး၊ သူ့သမီး၊ ထမင်းလက်ဆုံ စားနေကြသည်။ ငွေနဲ့စားတာ အင်ကြင်းမွှေးလား။

``ပိုက်ဆံ များ တာ နည်းတာ ပြဿ နာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်နဲ့အသက်မွေးရတယ်ဆိုတာလွယ်တာမှတ်လို့။အချို့ တွေ စိတ်မပါဘဲအချို့ အလုပ်တွေ ကိုလုပ်နေကြရတယ်။ကိုယ်တို့ဒီပန်းချီအနုပညာနဲ့ လောက်ငအောင် စားနိုင်ကြတယ်

သူ...ယုံကြည်မှု အတွက် ရှင်သန်နိုင်ခဲ့သည်။

သူ့ ရှင်သန်မှု အပေါ် သူလိပ်ပြာသန့်သည်။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ထမင်းကို သူမြိန်မြိန် စားသည်။ ဆေးကြောသန့်စင်ရတာ သူ ဝါသနာပါသည်။ သူ့ပန်းကန်တွေ ကို သူဆေးကြောနေ၏ ။ သူစွန့်ကြဲသော ထမင်းကို လမ်းပေါ်က ခွေးလေခွေးလွင့်တစ်ကောင် လာစားနေ၏ ။

(၄)

သူအိမ်ပြင်ထွက်တော့ သူ့ဇနီးကို သူရပ်စောင့်လို့၊ဇနီးသည်က ဝင်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လို့။

လူသံ ကားသံ ဆူညံပြီ။

ဇနီးသည်၏ မျက်လုံးများ က သူ့အပေါ် ယုံကြည်အားကိုးသည်။ လေးနက်သည်။ ဇနီးသည် သောက်နေသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲမှာ ချစ်မေတ္တာတရားထုံမွှန်၏ ။ သူက

တို့ဟူးကြော်ကို အချဉ်နှင့် တို့ပြီး စားနေ၏ ။ ပြီးတော့ သူ့လက်ချောင်းတွေ ကို တစ်သျှူး နှင့် စိမ်ပြေနပြေပွတ်သပ်လို့။ စွန့်ပစ်တစ်သျှူး ကို သူ၏ လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲ ထည့်ချလိုက်လို့။

ပန်းချီဆရာ၏ တန်ဖိုးကို သူ့ဇနီးသိသည်။ ကျွန်တော် တို့လည်းသိသည်။ ပကာသနမပါသော ဟန်ဆောင်မှု မပါသော အနုပညာအပေါ် ရိုးသားစွာ ရှင်သန်နေထိုင်မှု အတွက် ကျွန်တော် တို့ သူ့အပေါ် ပိုမိုလေးနက်ရ၏ ။ ပန်းချီအောင်စိုး သေသွားပြီ။ ပေါ်ဦးသက် သေသွားပြီ။ ခင်ဝမ်းသေ သွားပြီ။မြေချစ်သူ သေသွားပြီ။ ကျွန်တော် တို့က သူတို့အပေါ် ဘာကြောင့် အလေးအနက် တန်ဖိုး ထားခဲ့ကြသလဲ။ သူတို့၏ အနုပညာမြောက်ဖန်တီးမှု အပြင် သူတို့၏ ရိုးသားစွာ နေထိုင်မှု အပေါ် ကျွန်တော် တို့ ရှေ့လို တန်ဖိုးထားခဲ့ကြ၏ ။

``ကိုယ်တို့အိမ်ထောင်သက်ဟာ အခုဆိုရင် နှစ် လေးဆယ်ရှိပြီ။ ကိုယ့်ဇနီးကလည်း တောသူတောင်သားမျိုး ရိုးဆိုတော့ လောဘသဏ္ဍာရ သိပ်မရှိဘူး။ သားသမီးတွေ ကိုလည်း ပညာပြည့်ဝအောင် သင်ကြားပေးနိုင်တယ်။ဒါဟာ ကျေနပ်စရာကောင်းတယ်´´

ပန်းချီဆရာ၏ အသံက တကယ့်ကို ကျေနပ်သံကြီး၊ကားသံတွေ ဆူညံမှု ထဲမှာ သူ ကတော့ သူ့ဘဝနဲ့သူ... ငြိမ်းချမ်းလို့။ တကယ်တော့လည်း အရုပ်မောင်းတဲ့ကားတွေ ကို ရှောင်တိမ်းပြီး ကိုယ့် လာလမ်းကလေးပေါ်မှာ ကိုယ်ပြန်လျှောက်၊ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် သစ္စာရှိရှိပြန်ဖို့ မဟုတ်လား။

(၅)

ပန်းချီဆရာက သူ့အိမ်ကလေးကို သူချစ်သည်။ လက်ရာဒီပရုပ်ပြရေး ပြီး ကိုကျော်ဆီက ရသည့်ပိုက်ဆံနှင့် ပေါင်းပြီး သူတို့နေဖို့ သူ့အိမ်ဆောက်ခဲ့၏ ။သို့ သော် သူ့အနုပညာဘဝမှာ လက်ရာဒီပ မဟုတ်ပါ။ ဝသုန်၏ တန်ဖိုးသည် ဝသုန် ဖြစ်သည်။ လက်ရာဒီပ မဟုတ်ပါ။

``ဘီလူးရုပ်အောက်မှာ ကိုယ်နာမည် ရှိတယ်။ အခုတော့ မိုးရွာလို့ ကွာကျသွားပြီ။

ဘီလူးက ဒေါသပြင်းတယ်။ ငပလီက ပါလာတဲ့ ခရုပတီး ဆွဲပေးလိုက် တော့ ပျော့သွားတယ်ပေါ့´´

ပန်းချီဆရာဆိုသည်မှာ အထူအပါးကို နားလည်ခဲ့သည်။

(၆)

`` အရေး ကြီးတာက မလိမ်ဖို့ပဲ။သူများ ကိုလိမ်လို့ရရင်ရမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်စောင့်နတ်ကိုလိမ် လို့မရဘူး။ကိုယ့်ပန်းချီအနုပညာအပေါ်ကိုလိမ်လို့မရဘူး။ ကိုယ်လိမ်ရင်ကိုယ့်ပန်းချီကားက လိမ်တာ ကိုဖော်ပြနေမှာ ပဲ´´

အိမ်ထဲမှာ ခြင်းတောင်းလေးနှစ် တောင်းချိတ်ဆွဲထားသည်။ ခြင်းတောင်းလေးတစ်ခုက လှူပ်ရမ်းနေ၏ ။ လိမ်ရင် ကိုယ်စောင့်နတ်ကသိသည်။ ခြင်းတောင်းလေးက သိသည်။

(၇)

``ပန်းချီအပေါ် စိတ်သန့်အောင်နေခဲ့သည်။ အဲဒီ ရိုက်ခတ်မှု က မိသားစုအပေါ်မှာ လည်း ထင်ဟပ်တယ်။ကိုယ်တို့အပြန်အလှန်နေထိုင်ကြတယ်။ အေးအေးချမ်းချမ်းနေထိုင်ကြတယ်´´

ပန်းချီကားများ ၊စုတ်တံများ ၊ဆေးများ ၊ရိုးသားမှု များ ၊ချစ်ခင် နွေးထွေးမှု များ … ဤအရာများ ဖွဲ့စည်းထားသော sketch of wathone ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတိုလေးကို ကျွန်တော် ကြည့်၏ ။ ဝသုန် ကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းသည် အပိုဆားဒါးမပါသော ၊ ဟန်မလုပ်သော အနုပညာရှင် တစ်ယောက် ကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုရွေးချယ်တက်သော ဒါရိုက်တာကြည်ဖြူသျှင်ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ရှင်း ကျေးဇူးတင်နေမိ၏ ။

ပန်းချီဆရာသေတော့ နှင်းဆီတွေ ခမ်းနားစွာ ဝေလို့။ သူ့ပုံတူပန်းချီကားက လှလို့။

သူ့စျာပနကို ကျွန်တော် လိုက်ပါပို့ဆောင်ခဲ့၏ ။

နှင်းဆီတွေ ဝေပြီး လှပလို့။မောင်ညိုဝင်းနှင့် မောင်မောင်သိုက်ပူးပေါင်းရေး ဆွဲသော ဝသုန်ပုံတူက ... လှလို့။